

[Helge Sander]

re og flere tilslutte sig – at dette ikke er nogen løsning. Det er ikke noget, vi kan bruge til ret meget; i hvert fald er resultaterne så dårlige, at det er noget, jeg synes vi hellere må komme bort fra i størst muligt omfang. Det betyder bl.a. – hvad der måske er det allerværste – at de, der har et ganske normalt job og aflønnes efter overenskomst osv., skubbes ud. Det er ganske utilfredsstillende. Dertil kommer, at vi får en konkurrenceforvridning, som er med til at give nogle helt unødvendige problemer.

Jeg mener, at vi skal koncentrere os om det, der skaber de reelle arbejdspladser, og jeg bliver nødt til at sige, at en af de ting, der er afgørende, er en større løndifferentiering. Det er også nødvendigt at se på indslusningsløn. Jeg håber meget, at man vil bringe dette langt frem i overenskomstforhandlingerne. Indslusningsløn er ligesom et lidt farligt ord at bruge her i Tinget – men kald det, hvad man vil. Hvis der ikke bliver mulighed for at ansætte folk til en løn, der er i overensstemmelse med værdien af det job, man udfører, er der mange, mange job, som aldrig vil blive besat. Det bedste eksempel har vi med de unge. Blandt de 17-årige har vi 2 pct. ledighed; blandt de 19-årige har vi 14 pct. ledighed. Forskellen er, at man er blevet 18 år.

Også her i Tinget synes jeg man skulle overveje, om ikke man vil være med til at presse på ad den vej. Et flertal – også vi andre – har jo erkendt, at det er nødvendigt at give løntilskud. Men hvad er forskellen? Forskellen er ikke særlig stor, for i det øjeblik, vi siger ja til løntilskud, erkender vi, at der er en række job, som kun bliver udført til en lavere aflønning end den, der ellers er på arbejdsmarkedet. Og hvis vi skal udvide serviceområdet, måske ikke mindst turismen, som spiller en større og større rolle for os og vil komme til det i årene fremover, tror jeg, det er helt, helt afgørende, at vi netop fokuserer på det med løndifferentieringen.

Vi har desværre et godt stykke over 300.000 ledige i dag, og jeg mener, at vi har et tiltagende problem omkring dagpengenes højeste beløb. Der er mange – og der bliver stadig flere med de nye grupper, der kommer ud i ledighed – som oplever en meget, meget stor lønnedgang ved ledighed, en lønnedgang, der slår mange familiers økonomi i stykker. Det er klart, at hvis man skal gå fra en løn på 300.000 kr. ned til 132.000 kr. på forholdsvis kort tid,

kan det give uoverskuelige problemer. Selv om det er en principiel debat, vil jeg gerne ganske kort sige, at det mener vi at vi bliver nødt til at se på.

Der er flere muligheder, bl.a. det, som vi har været inde på i forbindelse med udspillet fra Zeuthenudvalget, nemlig at afkorte dagpengeperioden. Man kunne også se på selve satsreguleringsprocenten, da vi jo må erkende, at det kan være lidt misvisende, hvis vi får en forhåbentlig lav lønudvikling i forbindelse med overenskomsten, at man så samtidig vil opleve, at man på dagpengeområdet får en stigning på 3,5 pct. – eller rettere sagt, det bliver kun 3,2, idet vi skal tage de 0,3 pct. fra til satsreguleringspuljerne – men altså i virkeligheden en stigning på 3,2 pct., medens stigningen i den generelle løn efter overenskomsterne forhåbentlig bliver betydelig mindre. Det vil altså sige, at det problem, vi har med, at det i situationer ikke kan betale sig at tage et arbejde, bliver forstærket. Derfor er det en af de ting, som vi meget gerne vil have beregnet og gerne vil have diskuteret.

En anden ting er, at vi synes, der skulle skabes mulighed for, at man kunne tegne tillægsforsikringer, således at man kan sikre sig et beløb over de 130.000-135.000 kr. Og folk, der er i den lønklasse, burde kunne tilrettelægge deres fremtid på en sådan måde, at de også tog højde for den situation, som altså desværre alt for mange bliver udsat for.

Jeg vil også gerne til slut konstatere, at vi har et andet problem, der er meget, meget påtrængende, og det er aktiveringen. Jeg synes, vi nåede langt i efterårets forhandlinger forud for finansloven, og jeg håber meget, at det, der er tilkendegivet i finanslovaftalen, vil blive taget op – ja, hellere i dag end i morgen. Vi er jo stort set enige om, at det ikke fungerer efter hensigten. Disse 10 eller 14 mia. kr., som hr. Poul Nødgaard kan have ret i at det drejer sig om, får vi ikke den valuta for, som vi skal have. Der er behov for, at det organiseres på en helt, helt anden måde. Jeg behøver blot at sige behovsorienteret indsats og decentralisering ude i amterne. Vi burde næsten, mens alle de andre læser rapporter, sætte os sammen i dag og se at få det på plads. Vi kan simpelt hen ikke være bekendt, at vi ikke har fået i hvert fald den del af vores mange problemer på arbejdsmarkedet løst hurtigst muligt.